

[Arnth Jensen.]

slaget frem til første behandling, men derefter puttede det i begravelsesudvalg. På baggrund af dette måtte man mene, at man i år måtte se med en vis forståelse på lovforslaget og i hvert fald være rede til at give det en realitetsbehandling og derved søge at nå til et resultat, som ændrede det ganske meningsløse og uretfærdige grundlag, hvorpå amtsbeskatningen hviler.

Jeg forstår fuldt ud den resolution, der blev vedtaget på De samvirkende sjællandske Landboforeningers delegeretmøde, og som er tilstillet os, og jeg forstår og tiltræder deres krav og opfordring til rigsdagen om, at den nugældende ensidige amtsbeskatning på fast ejendom, som rammer landbruget urimeligt hårdt, må blive ændret.

Det var derfor med beklagelse, jeg hørte den højtærede indenrigsministers afvisning. Der var ikke det mindste lille olieblad i næbbet, men det kan jo være, det kan komme, det ved man ikke. Og ministerens begrundelse var igen den, vi har hørt nogle gange, at denne beskatningsform er til behandling i skattekommissionen sammen med alle andre beskatningsformer, og derfor må man afvente, at skattekommissionen bliver færdig. Det har vi nu snart hørt nogle gange, og det kunne jo minde noget om, at en patient lå og ventede på lægehjælp, men lægerne forhandlede og forhandlede, og de nåede ganske også engang til et resultat, men hvis patienten i mellemtiden var død, hjalp det ham ikke noget. Jeg synes egentlig, at vi her omtrent står overfor noget lignende.

Jeg vil gerne sige til den højtærede indenrigsminister, at jeg synes, der er noget, der tyder på, at man ikke med hensyn til ændring af beskatningsreglerne på alle områder vil afvente skattekommissionens afgørelse. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men jeg har i hvert fald set i bladene — jeg tror også, det stod i den højtærede ministers eget partiorgan —, at vi kan vente, at finansministeren i meget nær fremtid vil fremsætte forslag om ændrede beskatningsregler vedrørende indkomst og formue. Det vil altså sige, at der har man ikke tænkt på at afvente begivenhedernes gang i skattekommissionen — der kan man godt træde udenfor. Jeg vil håbe, at dette også vil få en vis indflydelse på den højtærede indenrigsministers standpunkt overfor dette spørgsmål, og jeg håber trods ministerens udtalelser alligevel, at vi i år skal komme til en realitetsbehandling af spørgsmålet.

I min tale i sidste samling gav jeg som motivering for en ændret udskrivningsmåde for amtsskatterne en udførlig redegørelse

for den strukturforandring, som vort lands bebyggelse havde været underkastet, og den forandring i erhvervsfordelingen, der var sket gennem årene. Disse oplysninger skal jeg ikke gentage, men blot henviser til folketingets forhandlinger 1947—48, sp. 3684—3688, idet jeg dog gerne vil understrege, at den udvikling, jeg der gjorde rede for, stadig fortsætter, og at det er vor overbevisning, at dette må medføre en ændring i den beskatningsform, lovforslaget omfatter. Når jeg ser på udviklingen i amtskommunernes udgiftsbudgetter og erindrer visse udtalelser fra nogle af ordførerne i sidste samling, må jeg gentage, at jeg synes, der må være nogen mulighed for, at vi kan finde fremad. Måske bliver det efter andre linier end netop vort forslags; dette skal jeg ikke modsætte mig, idet det for os ikke er hovedsagen, at det netop bliver *vort* forslag, der gennemføres, når blot byrdefordelingen bliver en sådan, at alle kommer til at tage deres part i forhold til deres økonomiske evne.

Jeg påviste ligeledes i min tale, at lige fra landkommunallovens tilblivelse i 1867 indtil udligningsloven af 1937 har der angående den kommunale beskatning været lovbestemmelser, der tillod at fravige den ensidige bestemmelse om, at udskrivningen til amtskommunerne alene skulle hvile på fast ejendom. Jeg henviser her til landkommunallovens § 50 og til bestemmelserne i § 8, stk. 5, i loven af 20. maj 1933, som begge efter visse regler tillod amtskommunerne at udskrive en del af amtsskatterne på indkomst og formue for alle beboere i amtskommunen. Denne ret var det, der blev ophævet i 1937, da loven om en fælleskommunal udligningsfond blev gennemført. Man har senere gentagne gange hævdet — og den højtærede minister hævdede det nu igen, dog i mindre stærke vendinger end dem, socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Hauberg, som meget stærkt argumenterede derfor, brugte i sidste samling —, at denne beskatning i virkeligheden var en slags artsbeskatning, og det blev i stærke vendinger bebrejdet mig, at jeg havde sagt, der var en masse samfundsborgere, som nød en række goder uden at betale noget derfor.

Taget rent bogstaveligt skal jeg gerne indrømme, at min udtalelse måske var noget kategorisk, men reelt er den rigtig. Jeg skal prøve på at nævne et par eksempler. Hvis vi tager udskrivningen til den fælleskommunale udligningsfond for 1947—48 og ser, hvor stor en del af det beløb der bliver overført til amtskommunerne, vil vi se, at den andel, som amtskommunerne får af denne udskrivning, er ca. 8½ pct., men af